

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Capvt VII. Ebroini operâ Francia turbatur. Episcopatu Lambertvs eijcitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

in dies virtutibus nobiliorem, & ob
 virtutes, omnibus cariorem fieri, *gis bene-*
 famâ vulgante, audiret; ipse quoque *uolentiâ*
 eum magis, ac magis amare, colere, *impedi-*
 beneuolentiâ suâ honestate, ad regni *tur.*
 negotia, inuitum licet, adhibere; in
 quâ nihil ratum esse, cui LAMBERTI
 non accederet authoritas.

Neque intra Austrasiam se con- *Clodouei*
 tinuit fama virtutum S. Pontificis. *item*
 Certè Clodoueus Francorum Rex, *in eam*
 Priuilegio eum honestans, quod pro *fauor.*
 Matris DEI Ecclesiâ postulauerat;
 non satis habet, vocare Episcopum,
 sed Patrem quoque appellat, &
 APOSTOLICVM Virum.

CAPVT VII.

Ebroini operâ Francia turbatur:

Episcopatu LAMBERTVS
eijcitur.

FLOREBANT vt cum maximè,
 tum Regni res, tum etiam Ec-
 clesiæ. Mare diceres tranquillum, pa-

C 4

catum,

*Ebroi-
nus Re-
gnum, &
Ecclesia
urbas.*

catum, Alcedonia vndique. Sed Ebroinus in eâ Franciæ parte, quam Westriam dicitari suprâ retulimus, tamquam importunissimus Eurus, aut procellosus Africus, eam tranquillitatem sic mutavit, eos ab imo fluctus movit, vt & fœdo naufragio Reges haurirentur: & Ecclesia eodem pene infortunio inuolueretur. Et Reges quidem otio, & delicijs turpiter dediti, aut etiam mersi; ventri, ac ludis totos se addixerant: Proceres, ij maximè, qui Magistri Palatii dicebantur, Regnum pro libidine, sine vllâ moderatione, moderabantur. Vbique contumeliæ, exilia, proscriptiones, cædes. Hæc omnia Ebroini vafani hominis operâ potissimum, & furore patrabâtur. Non alienum abs re facturus videor, si pauca de hoc Ebroino attulero, vt appareat, quàm non ab innocente homine LAMBERTI innocentia oppressa fuerit.

Ebroinus itaque nullis bonis artibus,

bus, sed barbaricâ tantum crudelitate nobilis, potentiâ tyrannica fretus, hoc sibi potissimum habebat studij, vt Principes, & Sanctos viros opprimeret, & conculcasset, adeò, vt nec ipsis Regibus parceret. Itaque factiosus ipse, noxiorum factionem perpetuò circa se paratam, & excubantem habebat. Si quis erat inops, vagus, ære alieno oppressus, priuatim, aut publicè exosus: si quis eò redactus, vt nusquam illi salus, nisi in proborum, & rei ipsius publicæ interitu: horum demum operâ, & audaciâ abutebatur. Iuuabatur in perniciosis suis consilijs, illâ, quam dixi, Regum ignauitâ, atque socordiâ. Nihil illi, & eius satellitio, in ore frequentius, quàm, Certaminis aduersa pro dominatione, & imperio, fortibus viris potiora esse, quàm omnino non certauisse. Melius habebant, mercede delinquere, quàm gratis rectè facere. Sic scelestum bonis imponebant seruitium. Parum est

*Ebroinâ
pessimâ
artes,*

C 5

serui-

feruitium : mori cogebant eos omnes, quorum vitam suis latrocinij, ob stare iudicabant. Denique quantis animis irent in ipsos Reges, visum est, cū Theodoricus Neustriæ Rex, propter Ebroïni impotentem tyrannidem in Monachum attonsus, Parisijs in D. Dionysij Monasterio inclusus est; & Hildericus ex Austrasiâ euocatus, eius loco regnare iussus; ipse Ebroïnus, qui item adrasus, in Luxouium cōpactus fuerat, inde egressus, renouatis furoribus, in Theodoricum irruit; qui, Hilderico, eiusque vxore Blitilde prægnante à Bodilone quodam, obtruncatis, Regno restitutus fuerat: Theodorici loco, impostorem Regno præfecit, Clodoucum nomine qui dictitaret, se Lothario Rege gnatum. Neque his contētus impius Ebroïnus, Theodoricum Regem (à quo in gratiam fuerat receptus) eò adegit, uti Synodum Episcoporum cogi curaret, in quâ multos sanctos Præsules damnari

& in
 Episcopos;

nari iussit, dignitate priuari, & non paucos eijci in exilium. Quidam etiam ab eo interfecti, atque adeo immanem in modum excruciatu ob virtutem, Christi Martyres effecti. Ut ex vno de reliquis iudicium facias, Leodegarium vt vitâ exturba- uerit, paucis memorabo.

Erat hic Augustodunensis Epi-
scopus, cuius potissimum operâ exi-
stimabat Ebroinus, se Monachum
profiteri compulsus. Tam est ne-
quitia, nō modò timida, sed & suspi-
cax, & in vindictam prona. Eum igi-
tur fame primū, & fœdi carceris
squalore diu maceratum, oculis
priuauit. Tum plantas concidit, lin-
guam, & labia excidit, ac sic mutila-
tum viuere voluit, ne Martyrij glo-
riâ clarus haberetur. Sed cum vel
lingua, & labia diuino auctu, pristi-
num modum recipissent; vel illis or-
bus sanctus Vir, nihilo secius loque-
retur, cælestemque doctrinam lon-
gè, ac latè profeminaret: in rabiem
actus

*in Leo-
degariū
maxi-
me,
quem
varie
excruciatum,*

*neci de-
dit.*

actus cruentus tyrannus, caput de-
mum iubet à cervicibus rescindi. Fa-
ctum id in Syluâ Atrebatum, quæ
hodieque S. Leodegarij dicitur. Sic
Martyr non ipse modo clarus, nobi-
lisque euasit; sed & locus, qui eius
sanguinem bibit. Ad S. LAMBERTVM
iam à S. Leodegario redeamus.

*Tum
LAM-
BER-
TVM
pridem
sibi inui-
sum ag-
gredi-
tur,*

Hilderico Regi intimè coniun-
ctum fuisse LAMBERTVM, supra in-
dicauimus. Ebroinus igitur, memor,
se Hilderici potissimum voluntate,
& imperio in Luxouiû fuisse retru-
sum, ratus LAMBERTI id consultu fa-
ctum, sine quo nihil fere maioris rei
Rex aggredi suctus: neque illo inco-
lumi, se stare posse; eum, cum inter-
ficere vel non posset, vel non aude-
ret; at certè de Dignitate, & autho-
ritate dei jcere, bonum factû censuit.

*per Pha-
ramun-
dum sa-
crilegû.*

Et, vt ad pessima flagitia pessimis
satellitibus vti erat solitus, vnum
præter cæteros, huic facinori oportu-
num sibi adiunxit. Pharamundus
quidam erat, Coloniensis Ecclesiæ

Cle-

Clericus, homo flagitijs omnibus
 coopertus. Hunc Authores certatim
 nigerrimo, vt sic dixerim, carbone
 depingunt. Aiunt, eum sacrorum
 omnium Canonum calcasse reue-
 rentiam: vocāt animarum latronem,
 Ecclesiæ publicum prædonem, Sa-
 cramentorum temeratorem: indi-
 gnantur, violasse Sanctuarium, pro-
 fanasse Sacerdotium, confudisse Re-
 ligionem, captiuasse ipsam naturam;
 nullum facinus execratum, nullum
 scelus reliquisse intactum. Denique
 inculcant, non alio exemplo clarius
 vnquam apparuisse, quid illud sibi
 velit magni Magistri effatum: *FUR*
non venit, nisi ut furetur, & mactet, &
perdat. Hæc illorum verbis malui re-
 ferre, quàm meis. Hunc ergo Furem
 Pastori optimo LAMBERTO placuit
 esse succedaneum.

Sed Pharamundus, vrgente licet *qui Ara*
 Ebroino, non facilè destinata perfici- *chiepisc*
 ceret, nisi & sacri alicuius hominis *copi Cœ*
 accederet authoritas. Archiepisco- *loniens*
 pus *operâ*

LAM-
BERTO
suffici-
tur.

pus Colonienſis, proh nefas! non
authoritatem modò interpoſuit: ſed
& ſacrilegas pecunias commodauit,
liuore atque inuidiâ in ſanctum
Præſulem percitus. Hoc maxime
agente, impijs largitionibus cæcati
Primores populi, LAMBERTVM pel-
lendum; Pharamundum in eius Ca-
thedrâ collocandum decernunt.

C A P V T VIII.

*Prædoni Pharamundo Episcopatum
cedens, Monasterio Sabulaus se inclu-
dit: Virtutum exempla inibi
ab eo edita.*

ALIVS quiuis LAMBERTO diſſi-
milis, è tanto ſaſtigio deturba-
tus, queſtibus, & lamentis muliebri-
ter indulſiſſet. At ipſe ſui compos,
animo non ſolum æquo, ſed & hila-
ri, lubens Magiſtratum depoſuit,
quem ſibi adeò inuito, & repugnan-
ti ſciret impoſitum. Quam ſapienter
ille pronuntiat, qui ait: *Non con-
triftabit*